

# PARLAMENT EUROPEJSKI

2004



2009

---

*Dokument z posiedzenia*

WERSJA KOŃCOWA  
**A6-0072/2005**

23.03.2005 r.

## **SPRAWOZDANIE**

w sprawie Europejskiej Strategii Bezpieczeństwa  
(2004/2167(INI))

Komisja Spraw Zagranicznych

Sprawozdawca: Helmut Kuhne

## SPIS TREŚCI

	<b>Strona</b>
PROJEKT REZOLUCJI PARLAMENTU EUROPEJSKIEGO .....	3
EXPLANATORY STATEMENT .....	16
OPINIA MNIEJSZOŚCI GUE/NGL - KONFEDERACYJNEJ GRUPY ZJEDNOCZONEJ LEWICY EUROPEJSKIEJ - NORDYCKIEJ ZIELONEJ LEWICY .....	21
OPINIA KOMISJI PRZEMYSŁU, BADAŃ NAUKOWYCH I ENERGII .....	22
OPINIA KOMISJI WOLNOŚCI OBYWATELSKICH, SPRAWIEDLIWOŚCI I SPRAW WEWNĘTRZNYCH .....	25
PROCEDURA .....	33

## PROJEKT REZOLUCJI PARLAMENTU EUROPEJSKIEGO

### w sprawie Europejskiej Strategii Bezpieczeństwa (2004/2167(INI))

*Parlament Europejski,*

- uwzględniając Traktat ustanawiający Konstytucję dla Europy podpisany w Rzymie 29 października 2004 r.,
  - uwzględniając Europejską Strategię Bezpieczeństwa przyjętą przez Radę Europejską 12 grudnia 2003 r. w wyniku inicjatywy greckiej prezydencji, nieformalnej Rady Ministrów Spraw Zagranicznych (Kastellorizon, maj 2003 r.) i konkluzji ze szczytu Rady Europejskiej w Salonikach (19-20 czerwca 2003 r.),
  - uwzględniając swoją rezolucję z dnia 30 listopada 2000 r. w sprawie ustanowienia wspólnej europejskiej polityki bezpieczeństwa i obrony po szczytach w Kolonii i Helsinkach<sup>1</sup>,
  - uwzględniając swoją rezolucję z dnia 10 kwietnia 2003 r. w sprawie nowej architektury bezpieczeństwa i obrony w Europie – priorytety i wady<sup>2</sup>,
  - uwzględniając projekt Białej Księgi w sprawie bezpieczeństwa europejskiego przedstawiony przez Europejski Instytut Studiów nad Bezpieczeństwem w maju 2004 r.,
  - uwzględniając sprawozdanie w sprawie Doktryny Bezpieczeństwa Ludzi dla Europy, zaprezentowane Wysokiemu Przedstawicielowi UE 15 września 2004 r.<sup>3</sup>,
  - uwzględniając różnorodne programy dotyczące zapobiegania konfliktom ogłaszane przez instytucje europejskie,
  - uwzględniając art. 45 Regulaminu,
  - uwzględniając sprawozdanie Komisji Spraw Zagranicznych (A6-0072/2005),
- A. mając na uwadze krok milowy, jakim było opracowanie Europejskiej Polityki Bezpieczeństwa i Obrony (EPBiO), zgodnie z francusko-brytyjską deklaracją z St. Malo z 3-4 grudnia 1998 r.;
- B. mając na uwadze kolejny program rozwoju EPBiO przedstawiony podczas Szczytów Rady Europejskiej w Kolonii (3-4 czerwca 1999 r.) i Helsinkach (10-11 grudnia 1999 r.) i Goteburgu (15-16 czerwca 2001 r.);
- C. uznając potrzebę zwiększenia kontroli eksportu broni z UE do UE oraz na szczeblu światowym,

---

<sup>1</sup> Dz.U. C 228 z 13.08.2001 r., str. 9.

<sup>2</sup> Dz.U. 64 E z 12.03.2004 r., str. 599.

<sup>3</sup> Raport Barceloński Grupy Studyjnej w sprawie europejskiego potencjału w dziedzinie obronności

- D. uznając ważną rolę, jaką odgrywają różne programy pomocowe Unii Europejskiej oraz ich niezbędny wkład w rozwój gospodarczy, wspieranie rozwoju instytucji demokratycznych, wdrożenie działań odbudowy, sporządzanie programów makroekonomicznych oraz propagowanie praw człowieka;
- E. stwierdzając, że kompleksowe podejście propagowane w Europejskiej Strategii Bezpieczeństwa jest już aktywnie realizowane na Bałkanach, co ilustruje skala instrumentów Unii Europejskiej obecnie wykorzystywanych do stabilizacji sytuacji w regionie: program pomocowy CARDS; misje cywilne PROXIMA i EUPM; oraz misja wojskowa ALTHEA;
- F. uznając stały poziom poparcia udowodniony prowadzonymi przez ostatnie dziesięć lat badaniami opinii publicznej, które wykazały, że ponad 60% mieszkańców UE popiera wspólną politykę zagraniczną UE, a ponad 70% popiera wspólną politykę obrony;
- G. zwracając uwagę oraz wyrażając ubolewanie, że poziom, do którego Wspólna Polityka Zagraniczna i Bezpieczeństwa (WPZiB) podlega kontroli Parlamentu Europejskiego zgodnie z art. III-304 Traktatu ustanawiającego Konstytucję dla Europy nie wzrósł istotnie oraz że Rada nigdy nie konsultuje i nie konsultowała z Parlamentem wielu swoich decyzji i działań; niemniej jednak uznając dobrą wolę ze strony Wysokiego Przedstawiciela i jego służb w informowaniu Parlamentu oraz w angażowaniu się w dialog z Parlamentem; nakłaniając Wysokiego Przedstawiciela i jego służby, aby kontynuowały i wzmacniały przejrzysty dialog z Parlamentem;
- H. zauważając, bez uszczerbku dla poprzedniego punktu, ciągłą zależność działań podejmowanych w ramach WPZiB od parlamentów krajowych, zwłaszcza w odniesieniu do tych Państw Członkowskich, które wymagają zgody parlamentu dla podejmowania jakichkolwiek działań wojskowych;
- I. stwierdzając, że wszystkie działania i czynności podejmowane w ramach WPZiB muszą być wykonywane w ścisłej zgodności z prawem międzynarodowym i z poszanowaniem zasad Karty Narodów Zjednoczonych, zgodnie z art. I-3 i III-292 Traktatu ustanawiającego Konstytucję dla Europy;
- J. zważywszy, że wiele Państw Członkowskich Unii Europejskiej (w tym Wielka Brytania, Niemcy, Hiszpania, Włochy i Grecja), miało, a w niektórych wypadkach nadal ma, własne doświadczenia z różnymi formami terroryzmu oraz osobne filozofie leżące u ich podstawy,
- K. zważywszy, że w najbliższej przyszłości terroryzm islamski stanowi największe wyzwanie dla UE, podobnie jak dla innych regionów, szczególnie jeżeli terrorystom uda się przejąć kontrolę nad bronią masowego rażenia;
- L. zważywszy, że Strategia Bezpieczeństwa Europejskiego stanowi część całościowej polityki WPZiB i EPBiO, w której może być wykorzystane całe spektrum działań politycznych dostępnych UE, w tym działania o charakterze dyplomatycznym, gospodarczym czy rozwojowym;

### *Środowisko bezpieczeństwa europejskiego*

1. podkreśla, że tylko całościowe podejście do definicji terminu „bezpieczeństwo” pozwala właściwie uwzględnić zarówno wpływ kwestii polityczno-demokratycznych (np. pogwałcenie praw człowieka, świadoma dyskryminacja określonych grup obywateli, represyjne reżimy), jak i szerokie spektrum czynników społecznych, gospodarczych i środowiskowych (np. bieda, problem głodu, choroby, analfabetyzm, niedostatek zasobów naturalnych, degradacja środowiska, niesprawiedliwość w międzynarodowych stosunkach handlowych, itd.) na istniejące konflikty regionalne, upadające państwa i powstawanie sieci przestępczych i terrorystycznych, chociaż działanie tych sieci nie może w żadnym wypadku być tłumaczone jednym z ww. czynników;
2. w związku z tym, z zadowoleniem przyjmuje całościowe podejście do pojęcia „bezpieczeństwa” zawarte w Europejskiej Strategii Bezpieczeństwa (ESS); podziela pogląd wyrażony w ESS, że najważniejsze zagrożenia dla światowego bezpieczeństwa to terroryzm, rozprzestrzenianie broni masowego rażenia, nierozwiązane konflikty regionalne, upadłe i upadające państwa i przestępczość zorganizowana; podkreśla, że zagrożenia te nie mogą być rozwiązywane w pierwszej kolejności, ani wyłącznie za pomocą środków militarnych;
3. w związku z tym dochodzi do tego samego wniosku, który wyrażono w ESS, że połączenie różnych programów i instrumentów pomocowych, zarówno na poziomie Unii Europejskiej, jak i Państw Członkowskich, w połączeniu z możliwościami cywilnymi i wojskowymi oraz wiedzą ekspercką, może najlepiej służyć zapewnieniu większego bezpieczeństwa na świecie;
4. nalega zatem, aby koncepcja środowiska bezpieczeństwa miała swoje praktyczne przełożenie w ramach istniejących struktur Unii, tak aby była ona w stanie z dużym wyprzedzeniem wykrywać kryzysy i aktywnie im przeciwdziałać; podkreśla w tym kontekście, że ustanowienie „centrów wykrywania kryzysów” w regionach szczególnie zagrożonych kryzysami stanowiłoby jeden z wielu rozsądnych sposobów zajmujących się przyczynami konfliktów i zapobiegających eskalacji przemocy; ponadto podkreśla w tym kontekście, jak ważne jest włączenie zapobiegania konfliktom, a także walki z terroryzmem, jako składników do wszystkich obszarów polityki unijnej;

### ***Cele strategiczne dla Unii Europejskiej***

5. w pełni zgadza się z celami strategicznymi UE zawartymi w ESS, jakimi są: przeciwdziałanie zagrożeniom, budowanie bezpieczeństwa w sąsiedztwie Unii oraz wzmacnianie porządku międzynarodowego poprzez efektywne działania w ramach struktur wielostronnych;
6. zwraca uwagę, że przeciwdziałanie zagrożeniom będzie wymagać określenia zagrożeń o charakterze regionalnym i/lub globalnym, co pozwoli Unii na skuteczne wykorzystanie dostępnych instrumentów i zasobów w celu rozwiązania problemu; zwraca uwagę, że dzięki realizacji procesu budowania bezpieczeństwa w sąsiedztwie Unii w dużym stopniu możliwa będzie likwidacja zagrożeń o charakterze regionalnym, podczas gdy zagrożenia globalne muszą być likwidowane w ramach skutecznych wielostronnych struktur międzynarodowych, których siłą napędową będzie Unia Europejska; zwraca jednak uwagę, że organizacje i struktury wielostronne mogą również pomagać w likwidowaniu zagrożeń na poziomie regionalnym;

7. w pełni podziela ocenę wyrażoną w polityce Nowego Sąsiedztwa Unii i w ESS, że sąsiedztwo Unii powinno być rozumiane szeroko, obejmując nie tylko te kraje Europy Wschodniej, które z nią graniczą, ale również regiony rozciągające się dalej na wschód i południe, takie jak Kaukaz, Bliski Wschód i Afryka Północna; zwraca uwagę na zgodność tej polityki z podejmowanymi przez Unię działaniami zmierzającymi do rozwiązania konfliktu arabsko-izraelskiego, również poprzez Proces Barceloński; podkreśla, że demokracja i państwo prawne są najważniejszymi warunkami pokojowego współistnienia narodów;
8. podkreśla prymat ONZ w ramach instytucji wielostronnych oraz potrzebę podjęcia przez Unię Europejską wiodącej roli w doprowadzeniu do ponownego ożywienia struktur i możliwości tej niezbędnej instytucji; w związku z tym zwraca uwagę na Raport Panelu Wysokiego Szczebla ds. Zagrożeń, Wyzwań i Zmiany przedstawionego Sekretarzowi Generalnemu ONZ dnia 1 grudnia 2004 r.; z zadowoleniem przyjmuje ten raport, bez uszczerbku dla jakiegokolwiek przyszłej szczegółowej oceny Parlamentu, jako punkt wyjścia dla otwartej dyskusji na temat reformy ONZ w świetle wyzwań XXI wieku; nalega, aby Unia Europejska i Państwa Członkowskie skoordynowały swoje stanowiska w ramach tych dyskusji, z pełną świadomością niezmiennego poparcia, jakiego dowodzą badania opinii publicznej, dla silniejszej niż obecnie reprezentacji WPZiB / EPBiO przez Unię Europejską;
9. dodatkowo podkreśla potrzebę przyjęcia przez Unię Europejską wiodącej roli w nawiązywaniu i utrzymywaniu współpracy z innymi międzynarodowymi i regionalnymi organizacjami działającymi na rzecz światowego pokoju i bezpieczeństwa; szczególnie podkreśla potrzebę pełnej współpracy z OBWE;
10. podkreśla wagę realizacji przez Unię Europejską stabilnej i uczciwej polityki rozwoju w celu skutecznego przyczynienia się do ogólnie zaakceptowanych Milenijnych Celów Rozwoju;

#### ***Niedawne kroki milowe w EPBiO***

11. zwraca uwagę na cenne doświadczenia zdobyte podczas cywilnych i wojskowych misji podejmowanych w ciągu ostatnich dwóch lat, w tym: przejście kontroli przez Międzynarodowe Siły Policyjne, IPTF, (obecnie Misja Policyjna Unii Europejskiej, EUPM) w Bośni i Hercegowinie od 2003 r.; PROXIMA w Byłej Jugosłowiańskiej Republice Macedonii i EUJUST THEMIS w Gruzji; z zadowoleniem przyjmuje również zbliżające się rozmieszczenie sił policyjnych Unii Europejskiej w Demokratycznej Republice Konga (EUPOL Kinshasa);
12. zwraca uwagę na znaczny postęp, jaki został poczyniony w rozszerzaniu zdolności wojskowych Unii; równocześnie dostrzega wagę porozumienia Berlin Plus zawartego z NATO, które umożliwiło powstanie pierwszej misji wojskowej Unii Europejskiej CONCORDIA w Byłej Jugosłowiańskiej Republice Macedonii i misję ALTHEA w Bośni i Hercegowinie; docenia korzystną elastyczność ram EPBiO w dalszym umożliwianiu realizacji operacji ARTEMIS w Demokratycznej Republice Konga;
13. podkreśla pozytywny wkład Centrum Interpretacji Danych Satelitarnych Unii Europejskiej (SITCEN) w łączeniu wszystkich dostępnych cywilnych, wojskowych

i dyplomatycznych informacji wywiadowczych dla przygotowania wiarygodnych analiz różnych sytuacji; nalega, aby Państwa Członkowskie zintensyfikowały dzielenie się informacjami w ramach SITCEN i nie stawiały niepotrzebnych przeszkód w realizacji ambicji wyrażonych w ESS;

14. zwraca uwagę, uwzględniając wyżej wymienione osiągnięcia, że Unia Europejska będzie musiała w przyszłości podejmować coraz większe wysiłki znalezienia właściwej równowagi między elementami wojskowymi i cywilnymi, w celu wypełnienia założeń ESS zgodnie z jej duchem; jest zdania, że misja ALTHEA w Bośni i Hercegowinie dostarczy w tym względzie cennych doświadczeń, na tyle na ile Unia Europejska będzie w stanie skoordynować swoje działania wojskowe z operacjami cywilnymi i obecnie realizowanymi programami;

#### ***Postępy na drodze do Celu Operacyjnego 2010 i Cywilnego Celu Operacyjnego 2008***

15. zgadza się z celami postawionymi w Celu Operacyjnym 2010, oficjalnie przyjętym przez Radę ds. Ogólnych i Stosunków Zewnętrznych (GAERC) w dniu 17 maja 2004 r. oraz porozumieniem dotyczącym osiągnięcia Cywilnego Celu Operacyjnego 2008 przyjętym przez GAERC w dniu 13 grudnia 2004 r., jako metodami skoncentrowania wysiłków w celu wyposażenia Unii Europejskiej w niezbędny potencjał, umożliwiający jej realizację celów strategicznych ESS; uważa, że cele te dotyczące treści i czasu powinny przybrać konkretną formę w postaci Białej Księgi;
16. w związku z tym zwraca uwagę na postęp, jaki poczyniła GAERC w dniu 22 listopada 2004 r. w dalszym rozwijaniu koncepcji szybkiego rozmieszczania grup bojowych w dużych operacjach wojskowych; zwraca uwagę, że grupy te powinny przede wszystkim wywodzić się z sił dwunarodowych i wielonarodowych, już istniejących w Unii Europejskiej; zwraca również uwagę na porozumienie dotyczące osiągnięcia Cywilnego Celu Operacyjnego 2008, przyjętego przez GAERC, i z zadowoleniem przyjmuje wyrażony w nim zamiar uczynienia istniejących instrumentów cywilnych bardziej kompleksowymi i skutecznymi, tak aby połączenie różnych zintegrowanych sił odbywało się na podstawie konkretnych, rzeczywistych potrzeb; tym samym zauważa, że przyszłe zarządzanie kryzysami cywilnymi w ramach EPBiO w efekcie przekroczy cztery obszary priorytetowe określone w Feira (policja, państwo prawne, administracja cywilna i ochrona ludności);
17. podkreśla, w szczególności w odniesieniu do osiągnięcia pełnej mobilności operacyjnej grup bojowych do 2007 r., wagę globalnego podejścia do zdolności rozmieszczenia (GAD – *Global Approach on Deployability*) i w tym kontekście z zadowoleniem przyjmuje wkłady poczynione przez centra koordynacyjne w Atenach i w Eindhoven w sektorze transportu wojskowego;
18. równocześnie z zadowoleniem przyjmuje oficjalne przyjęcie przez Radę Europejską projektu Komórki Cywilno-Wojskowej (Civ/Mil) w ramach Sztabu Wojskowego UE (EUMS); zwraca uwagę, że Civ/Mil będzie odgrywać szczególnie istotną rolę w planowaniu strategicznym wszystkich operacji (cywilnych, wojskowych i łączonych operacji cywilno-wojskowych) oraz – od 2006 r. – w ustanowieniu centrum operacyjnego dla autonomicznych misji Unii Europejskiej w wypadkach, gdy nie zostanie wyznaczona żadna krajowa kwatera główna; dalej podkreśla wagę Komórki Civ/Mil w rozwijaniu

zasad i modeli zarządzania płaszczyzną stykania się sił cywilnych i wojskowych; uznaje jednak, że wiele z tych zasad i modeli będzie wynikać z bieżących i przyszłych operacji;

19. zwraca uwagę, w zakresie planowania przyszłych łączonych misji cywilno-wojskowych Unii Europejskiej, na propozycje i pomysły zawarte w raporcie „Doktryna Bezpieczeństwa Ludzi dla Europy”; w związku z tym, z zadowoleniem przyjmuje nie tylko obecne działania w zakresie EPBiO, takie jak ustanowienie komórki Civ/Mil, które współgrają z ogólnym kierunkiem tego sprawozdania, lecz również przyszłe stworzenie Europejskiego Ochotniczego Korpusu Pomocy Humanitarnej, zgodnie z art. III-321 ust. 5 Traktatu ustanawiającego Konstytucję dla Europy; zauważa jednakże, że Europejski Ochotniczy Korpus Pomocy Humanitarnej przewidziany jest w tym artykule przede wszystkim jako „struktura służąca wspólnemu zaangażowaniu młodych Europejczyków”; w związku z tym domaga się, by struktura ta została poszerzona, bądź uzupełniona poprzez stworzenie dodatkowego „Korpusu” w celu połączenia doświadczenia zawodowców w trakcie lub po zakończeniu wykonywania służby, tak aby uzyskać korpus zdolny do funkcjonowania na podobieństwo Europejskiego Cywilnego Korpusu Pokojowego - zgodnie z zaleceniami Parlamentu wyrażanymi przy różnych okazjach;
20. zwraca uwagę, że w dniu 7 stycznia 2005 r. również GAERC – częściowo na podstawie wstępnych projektów przedstawionych przez komisarza do spraw zagranicznych – wezwała swoje kompetentne organy zależne oraz Komisję do oceny zakresu powiększania europejskich sił reakcji kryzysowej w zakresie pomocy w sytuacjach katastrof;
21. nalega, aby Rada i Komisja zagwarantowały komplementarność i spójność istniejących instrumentów i możliwości oraz przedstawiły nowe projekty, szczególnie w zakresie ścisłego połączenia ochrony w sytuacjach konfliktów i zarządzania kryzysowego; uważa, że wymierny sukces osiągnięty w zakresie tego jeszcze nie ukończonego zadania może być uznany za krok w kierunku przyszłego ustanowienia Europejskiej Służby Zagranicznej;
22. z zadowoleniem przyjmuje inicjatywę niektórych Państw Członkowskich dotyczącą utworzenia Europejskich Sił Żandarmerii oraz ich gotowość do udostępnienia tychże sił na potrzeby WPBiO; podkreśla szczególną przydatność tych sił w zapewnieniu przechodzenia z etapu czysto wojskowego do etapu mieszanego lub czysto cywilnego;
23. Uważa, że Europejska Polityka Kosmiczna jest jednym z najważniejszych wyzwań strategicznych stojących przed UE w XXI wieku; zwraca uwagę, że w dziedzinie telekomunikacji i wywiadu rozwija się równocześnie wiele projektów, zmniejszając efektywność i podnosząc koszty; wzywa, aby te projekty, takie jak francuski system satelitarny Helios, czy niemiecki system Sar Lupe, połączyły się w ramach europejskich badań na rzecz bezpieczeństwa;
24. z zadowoleniem zwraca uwagę na podjęcie szybkich działań w tworzeniu Europejskiej Agencji Obrony (EDA) przed oficjalnym przyjęciem Traktatu ustanawiającego Konstytucję dla Europy; zwraca uwagę, że Unia powinna skorzystać z działalności EDA nie tylko w dalszym rozwijaniu możliwości obronnych w zarządzaniu kryzysowym, ale również w racjonalizacji kosztów badań i rozwoju w ramach Państw Członkowskich oraz, w perspektywie długoterminowej, w stworzeniu europejskiego rynku broni; uważa, że



Agencja ds. Uzbrojenia powinna przywiązywać szczególną wagę do zbrojenia i wyposażania grup bojowych oraz że powinna zapewnić ich kompatybilność; nalega, aby w sposób priorytetowy grupom bojowym dostarczano nowe, wspólne wyposażenie; ostrzega jednakże, że wszelkie przyszłe osiągnięcia EDA będą w znacznym zakresie zależne od (politycznego) wsparcia Państw Członkowskich i dostępności wystarczających środków budżetowych; równocześnie zwraca uwagę, że nie można stawiać przeszkód EDA w realizacji celów długoterminowych, wykraczających poza Cel Operacyjny 2010, aby Unia mogła korzystać z realizacji celów ESS;

25. uważa, że Europejska Polityka Kosmiczna jest jednym z najważniejszych wyzwań strategicznych stojących przed UE w XXI wieku; odnotowuje, że w dziedzinie telekomunikacji i informacji wywiadowczych równolegle opracowywano wiele projektów, co ograniczało wydajność, a zwiększało koszty; nalega, aby przedsięwzięcia takie jak francuski system satelitarny Helios oraz niemiecki system Sar Lupe zostały połączone w ramach Europejskich Badań nad Bezpieczeństwem;
26. z zadowoleniem przyjmuje wysiłki Komisji w propagowaniu badań na rzecz bezpieczeństwa w ramach Unii Europejskiej w najbliższej przyszłości; zwraca jednak uwagę na ryzyko zdublowania inicjatyw badawczych EDA; w związku z tym wzywa Komisję, Radę i Państwa Członkowskie, aby utrzymywały ściśle stosunki robocze w celu uniknięcia tego ryzyka;

### **Braki**

27. zwraca uwagę na następujące trzy kategorie istotnych braków, które mają poważny wpływ na możliwości prowadzenia przez Unię zarówno cywilnych działań zarządzania kryzysowego oraz interwencji humanitarnych w większym wymiarze przy wykorzystaniu głównie środków wojskowych, takich jak zwalczanie skutków katastrof humanitarnych o rozmiarach porównywalnych z wydarzeniami w Rwandzie:
- a) brak wystarczających sił wymaganych dla utrzymania koniecznej rotacji (1/3 – rozmieszczanie, 1/3 – szkolenia, 1/3 – odpoczynek) w takich długoterminowych / dużych operacjach;
  - b) brak stałych znacznych możliwości transportu powietrznego na potrzeby transportowania sił zagranicę;
  - c) brak wystarczających sił dowodzenia, kierowania i łączności, a także wywiadu, rozpoznania oraz zwiadu w ramach EPBiO;
28. zwraca uwagę, że ciągły rozwój grup bojowych w dużym stopniu rozwiąże pierwszy problem; zwraca uwagę, że przewidywana budowa transportowców A400 M nie rozwiąże w pełni drugiego problemu i nalega na podjęcie działań w celu dalszej jego naprawy; niemniej jednak nalega, aby zwrócić uwagę na sporządzenie schematu rotacji dla rozmieszczania sił; domaga się, ze względu na taki system rotacji, ustanowienia wspólnych standardów szkolenia, np. w zakresie helikopterów; poprzez połączenie szkolenia może zostać zwiększona zdolność do podjęcia działań, a koszty mogą ulec zmniejszeniu; w związku z ostatnim problemem zdecydowanie nalega, aby zostały podjęte działania które umożliwią Unii Europejskiej prowadzenie misji wymagających

wsparcia sił wojskowych bez konieczności zwracania się do NATO lub zasobów któregoś Państwa Członkowskiego; zwraca uwagę, że takie działania mogłyby skutkować zebraniem istniejących zasobów i sił w ramach Państw Członkowskich, w celu ustanowienia bazy komunikacyjnej podwójnego wykorzystania lub sieci służącej EPBiO;

29. podkreśla dodatkowo, że cele wyrażone w Celu Operacyjnym 2010 nie będą wystarczające do podejmowania większych misji lub misji trwających dłużej niż rok; w związku z tym nalega, aby Komisja w ścisłej współpracy z Radą, przedstawiła Białą Księgę w sprawie praktycznych wymogów koniecznych dla rozwoju EPBiO i ESS, aby również było możliwe propagowanie debaty dotyczącej rozwoju przyszłej Europejskiej Strategii Obrony;

***Kontrola eksportu broni i nierozprzestrzenianie broni masowego rażenia i broni lekkiej;***

30. stwierdza, w ramach WPZiB Unii, ogólną zgodność strategii europejskiej przeciwko rozprzestrzenianiu broni masowego rażenia, oficjalnie przyjętej przez Radę Europejską w grudniu 2003 r., z celami strategicznymi ESS; z zadowoleniem zwraca uwagę na działania podjęte przez Osobistego Przedstawiciela Wysokiego Przedstawiciela w wykonaniu postanowień rozdziału III Strategii, szczególnie zgodnie z tym, co wyrażono w liście priorytetów przyjętej przez Radę Europejską w grudniu 2004 r.;
31. zgadza się z Strategią Bezpieczeństwa Europejskiego (ESS), że rozprzestrzenianie broni masowego rażenia jest potencjalnie największym zagrożeniem dla naszego bezpieczeństwa i nalega, zgodnie z postanowieniami Strategii Bezpieczeństwa Europejskiego, aby Unia Europejska wykorzystwała pełen wachlarz swoich instrumentów, którymi dysponuje, w zwalczaniu zagrożenia związanego z bronią masowego rażenia, zwracając uwagę w tym zakresie, że możliwe połączenie terroryzmu i broni masowego rażenia wymaga wczesnego reagowania;
32. podkreśla potrzebę przejęcia przez Unię Europejską inicjatywy wzmocnienia międzynarodowej kontroli uzbrojenia, tym samym przyczyniając się do wzmocnienia skutecznego multilateralizmu w ramach porządku międzynarodowego; równocześnie zwraca uwagę na zgodność wysiłków podejmowanych w celu zintegrowania aspektów nierozprzestrzeniania w ramach Polityki Sąsiedztwa Unii Europejskiej z aspektami ogólnego celu strategicznego, jakim jest budowanie bezpieczeństwa w ramach sąsiedztwa Unii Europejskiej;
33. z zadowoleniem przyjmuje zamierzoną integrację postanowień dotyczących nierozprzestrzeniania broni masowego rażenia w ramach wszystkich przyszłych umów o partnerstwie i współpracy zawieranych między Unią Europejską i krajami trzecimi, jak np. Umowa o Partnerstwie i Współpracy podpisana z Tadżykistanem w dniu 11 października 2004 r., oraz projekt Umowy Stowarzyszeniowej z Syrią, obecnie przygotowanej do akceptacji;;
34. z zadowoleniem przyjmuje fakt, że negocjacje Unii Europejskiej z Iranem jako regionalnym mocarstwem, których celem jest zapobieganie rozprzestrzenianiu broni masowego rażenia, były prowadzone w związku z uzasadnionymi interesami bezpieczeństwa gospodarczego i regionalnego; zwraca uwagę, że polityka ta jest wyrażeniem polityki zagranicznej i bezpieczeństwa opartej na zasadach prawa międzynarodowego i multilateralizmu w najlepiej pojętym interesie wspólnoty

międzynarodowej; wyraża zadowolenie z faktu, że stanowiska UE i USA wobec Iranu uległy istotnemu zbliżeniu;

35. zwraca uwagę na ocenę systemu kontroli eksportu Unii Europejskiej, obecnie wykonywaną przez niezależnych ekspertów; zwraca uwagę, że wyniki pierwszego etapu oceny przeprowadzonego wiosną 2004 r., wskazywały na potrzebę, by Państwa Członkowskie łącznie (jako Unia Europejska) i indywidualnie przyjmowały bardziej proaktywne podejście przy kontrolowaniu eksportu materiałów podwójnego przeznaczenia; nalega, aby Państwa Członkowskie zastosowały się bez zwłoki do zaleceń opartych na tych wynikach oraz aby w większym stopniu korzystały z Centrum Interpretacji Danych Satelitarnych Unii Europejskiej w tym konkretnym zakresie oraz ogólnie, jako z platformy do wymiany informacji; przyjmuje z zadowoleniem wysiłki podejmowane przez Unię Europejską w celu koordynacji i organizacji w największym możliwym stopniu wspólnego stanowiska Unii Europejskiej w odniesieniu do różnych regulacji kontroli eksportowej, a także z zadowoleniem przyjmuje wysiłki podejmowane w celu włączenia nowych Państw Członkowskich do różnych regulacji kontroli eksportowej;
36. zwraca uwagę na różne praktyczne trudności we wdrażaniu strategii przeciwko rozprzestrzenianiu broni masowego rażenia, szczególnie z powodu różnych źródeł i procedur, poprzez które mają być mobilizowane środki budżetowe; nalega, aby Rada i Komisja wraz z Parlamentem zaangażowały się w dialog dotyczący ulepszenia i uproszczenia tych procedur w celu przyjęcia odpowiednich zmian w ramach odpowiednich nowych instrumentów finansowych na nowy okres budżetowy 2007-2013;
37. podkreśla potrzebę dalszego wzmocnienia Kodeksu Postępowania Unii Europejskiej w dziedzinie Eksportu Broni a także maksymalizowania wkładu Unii w zapobieganie rozmieszczaniu broni ręcznej i lekkiej, szczególnie przez ustanowienie traktatu o międzynarodowym handlu bronią;

### ***Wyzwania budżetowe***

38. zwraca uwagę, że największym zagrożeniem dla spójności i sukcesu ESS jest możliwy brak wystarczających środków budżetowych udostępnionych poprzez całe spektrum polityki i instrumentów Unii Europejskiej; w związku z tym zwraca uwagę na szczególną wagę programów pomocowych UE i ich znaczny wkład w proaktywne i kompleksowe podejście wyrażone w ESS; zwraca się z prośbą, aby punkt ten nie został pominięty w bieżących negocjacjach dotyczących Przyszłej Perspektywy Finansowej na lata 2007-2013;
39. zwraca również uwagę, że skuteczność ESS, a szczególnie EPBiO, w dużym stopniu zależy od wydatków Państw Członkowskich poza ramami unijnymi; zaleca w związku z tym, po pierwsze bardziej rozsądne i skuteczne wykorzystanie wydatków krajowych w obszarze obrony, co może zostać osiągnięte w niektórych Państwach Członkowskich, np. poprzez szybszą modernizację i restrukturyzację sił zbrojnych i po drugie, ustanowienie mechanizmu oceny udziału wydatków na obronę Państwa Członkowskiego w jego PKB; dlatego nalega, aby w tym celu Państwa Członkowskie współpracowały z EDA;
40. wyraża ubolewanie, że art. III-313 Traktatu ustanawiającego Konstytucję dla Europy

utrzymał status quo podwójnego przydzielania środków w ramach budżetu dla działań WPZiB; obserwuje wysiłki Rady podejmowane w celu zapewnienia większej przejrzystości mechanizmu (ATHENA), w ramach którego zarządzane mają być koszty operacji wojskowych lub obronnych poza budżetem Unii<sup>1</sup>; podkreśla jednak, że zdecydowanie podtrzymuje pogląd, iż utrzymanie ciągłego podziału finansowania kosztów wspólnych w operacjach cywilnych poprzez budżet unijny oraz kosztów operacji wojskowych lub obronnych poza budżetem Unii, będzie niemożliwe, ze względu na fakt, że misje prowadzone w ramach WPZiB będą coraz częściej misjami mieszanymi, czego dowodem może być ustanowienie Komórki Cywilno-Wojskowej;

41. w związku z tym zwraca uwagę na istotne problemy, jakie stwarzają obecnie procedury przetargowe w związku z podejmowaniem szybkich akcji w ramach EPBiO; w związku z tym nalega, aby Komisja i Rada przeprowadziły jak najszybciej szczegółowe badanie w zakresie specjalnych procedur lub odstępstw na potrzeby przyszłych działań i operacji EPBiO w ramach rozporządzenia finansowego<sup>2</sup>;

### ***Relacje transatlantyckie***

42. zwraca uwagę na zgodność ocen globalnych zagrożeń przedstawionych zarówno w ESS, jak i w Amerykańskiej Strategii Bezpieczeństwa Narodowego; jest zdania, że ta zgodność powinna stanowić podstawę, na której Unia Europejska i Stany Zjednoczone mogłyby ponownie rozpocząć dialog równych partnerów w celu osiągnięcia porozumienia dla rozwiązania poszczególnych problemów, takich jak autoryzacja i wykorzystanie sił wojskowych w odniesieniu do stosownych postanowień Karty Narodów Zjednoczonych i uznania jej prawnego charakteru, oraz ogólnie, w celu ponownego ożywienia współpracy transatlantyckiej w zakresie bezpieczeństwa;
43. podkreśla, że głównym elementem transatlantyckiego dialogu na temat bezpieczeństwa musi być wzmocnienie kompetencji organizacji międzynarodowych, takich jak OBWE oraz w szczególności Unii Afrykańskiej, aby mogły one mieć swój własny wkład w światowe bezpieczeństwo; w tym zakresie zwraca uwagę na użyteczność nieformalnych wielostronnych formacji, takich jak „Quartet” w osiągnięciu trwałego rozwiązania konfliktu izraelsko-palestyńskiego;
44. z zadowoleniem przyjmuje istniejącą współpracę ze Stanami Zjednoczonymi w zakresie nierozprzestrzeniania i walki z terroryzmem; nalega, aby Unia Europejska i Stany Zjednoczone kontynuowały jednak swój pozytywny dialog dotyczący nierozprzestrzeniania i w pełni realizowały plan działania w celu kontynuowania współpracy, zgodnie z Deklaracją UE-USA, podpisaną podczas szczytu UE-USA w dniu 28 czerwca 2004 r.; uważa, że te zagadnienia muszą stać się stałym elementem wszystkich spotkań UE-USA dotyczących polityki bezpieczeństwa;

### ***NATO***

---

<sup>1</sup> Dz.U. L 63 z 28.02.2004, str. 68.

<sup>2</sup> Rozporządzenie Rady (WE, Euratom) nr 1605/2002 z dnia 25 czerwca 2002 r. w sprawie rozporządzenia finansowego mającego zastosowanie do budżetu ogólnego Wspólnot Europejskich (Dz.U. L 248 z 16.09.2002, str.1).

45. dostrzega, że NATO pozostaje dla wielu Państw Członkowskich podstawą ich bezpieczeństwa w sytuacji zbrojnej agresji; uważa, że współpraca i komplementarność powinny być kluczowymi pojęciami, na których opierają się relacje między Unią Europejską i NATO; proponuje podjęcie w tym zakresie rozmów - biorąc pod uwagę inny charakter każdej organizacji - dotyczących lepszej koordynacji wkładu państw w Siły Odpowiedzi NATO oraz Cel Operacyjny Unii Europejskiej w celu uniknięcia niepotrzebnego dublowania; nalega, aby Państwa Członkowskie kontynuowały reformy swoich sił zbrojnych, tak aby było możliwe ich lepsze rozmieszczanie, transport oraz aby były one bardziej trwałe; w związku z tym zwraca uwagę, że w najbliższej przyszłości większość Państw Członkowskich będzie nadal przeznaczać do NATO i Unii Europejskiej te same jednostki ze względu na brak jednostek posiadających właściwe umiejętności i możliwości; nalega, aby Państwa Członkowskie nadal poszerzały grupę dostępnych sił, tak aby w przyszłości możliwe było łatwe zaspokojenie potrzeb operacyjnych Unii Europejskiej i NATO;
46. zwraca uwagę, że obecne problemy, które niestety utrudniają konieczną współpracę między Komitetem Wojskowym UE i NATO, mogą być bardzo szybko rozwiązane przy dobrej woli politycznej ze strony zainteresowanych stron uczestniczących w procesie decyzyjnym;
47. wzywa Turcję, w kontekście NATO, aby stworzyła warunki do promowania lepszej współpracy – która jest pilnie potrzebna – między Komitetem Wojskowym UE i odpowiednimi organami NATO;
48. zachęca nową Europejską Agencję Obrony, aby zbadała możliwości współpracy z NATO w obszarze uzbrojenia i przewidziała stanowczo możliwość takiej współpracy w ramach Umowy Administracyjnej, która ma zostać podpisana we właściwym czasie zgodnie z art. 25 Wspólnego Działania 2004/551 ustanawiającego Europejską Agencję Obrony;
49. zwraca uwagę na komplementarność niektórych polityk i programów NATO (Partnerstwo dla Pokoju i Stambulska Inicjatywa Współpracy, Dialog Śródziemnomorski) i Unii Europejskiej (Polityka Sąsiedztwa i Proces Barceloński); zachęca obydwie strony, aby sprawdziły jak te polityki i programy mogłyby bardziej skutecznie służyć wzajemnemu wzmocnieniu;

### ***Bezpieczeństwo krajowe i walka z terroryzmem***

50. zauważa, że ESS zwraca szczególną uwagę na zatarcie niegdyś niezmiennych granic istniejących w tradycyjnych koncepcjach bezpieczeństwa wewnętrznego i zewnętrznego; zwraca jednak uwagę, że w ESS brakuje łącznika między tymi dwoma kwestiami, który pomógłby w spójnym rozwiązywaniu problemów; niemniej jednak jest świadomy, mimo tego konceptualnego pominięcia, wielu różnych wysiłków podejmowanych przez Radę, Komisję i Państwa Członkowskie w zakresie spraw wewnętrznych i zewnętrznych;
51. zwraca uwagę, w zakresie zapobiegania terroryzmowi, zarządzania skutkami i zabezpieczenia najważniejszych obiektów infrastruktury, na złożone przez Komisję projekty dla systemu ARGUS, umożliwiającego obieg informacji i koordynację reakcji, oraz dla jego możliwego połączenia zarówno z centrum kryzysowym jak i z siecią alarmową (CIWIN) w celu ochrony najważniejszej infrastruktury w ramach Unii

Europejskiej;

52. w związku z tym zwraca uwagę na wezwanie Rady Europejskiej, zawarte w „Programie haskim” z 4-5 listopada 2004 r., aby Rada i Komisja przygotowały, przy pełnym respektowaniu krajowych uprawnień, zintegrowane i skoordynowane ustalenia Unii Europejskiej w zakresie zarządzania kryzysowego na wypadek kryzysów o konsekwencjach transgranicznych w ramach Unii, które mają być wdrożone najpóźniej do dnia 1 lipca 2006 r.
53. z zadowoleniem przyjmuje działania zakończone lub zainicjowane do tej pory na podstawie powyższych projektów i wezwań, a także dużą liczbę innych działań i projektów, które tradycyjnie stanowią część krajowej polityki wewnętrznej; w związku z tym również z zadowoleniem przyjmuje szczególną rolę, jaką SITCEN będzie odgrywać w sporządzaniu ocen ryzyka i analiz w związku z potencjalnymi celami terrorystycznymi; wzywa do nieograniczonej współpracy między wszystkimi wydziałami śledczymi krajowych ministerstw obrony, w celu stworzenia odpowiedniej możliwości w ramach SITCEN;
54. ze szczególnym zadowoleniem przyjmuje cel uzgodnienia transgranicznej wymiany informacji, którymi dysponują służby wywiadu i bezpieczeństwa, zgodnie z zasadą dostępności zawartej w „Programie haskim” – tam gdzie dotyczy to przyszłej wymiany informacji dotyczących egzekwowania prawa – zasadą, na mocy której, biorąc pod uwagę szczególny charakter metod tych służb (np. potrzebę ochrony procedury gromadzenia informacji, źródeł informacji i poufności danych już po wymianie), informacje dostępne służbom w jednym Państwie Członkowskim powinny być udostępnione odpowiadającym im służbom w innym Państwie Członkowskim;
55. W kwestii polityki bezpieczeństwa wewnętrznego, jest głęboko zaniepokojona niewłaściwym wdrożeniem przez Państwa Członkowskie planu walki z terroryzmem przyjętego w październiku 2001 r.;
56. zwraca uwagę na raport Wysokiego Przedstawiciela Unii Europejskiej, przedstawiony Radzie Europejskiej w dniach 16-17 grudnia 2004 r., w sprawie włączenia zagadnienia walki z terroryzmem do Polityki Zagranicznej UE; w tym raporcie zwraca uwagę, że możliwości w kontekście Celu Operacyjnego 2010 oraz Cywilnego Celu Operacyjnego 2008 powinny być dostosowane do wymogów różnych możliwych zagrożeń i scenariuszy terrorystycznych – włączając możliwą interwencję w ramach Klauzuli solidarności (art. I-43 Konstytucji);
57. wzywa, w ramach Nowej Polityki Sąsiedztwa i w kontekście ogólnych stosunków zagranicznych Unii Europejskiej, do ściślejszego dialogu politycznego z państwami trzecimi na temat terroryzmu, obejmującego nie tylko potrzebę ich nieograniczonej współpracy z organizacjami międzynarodowymi i regionalnymi, ale także ścisłego zastosowania postanowień o zwalczaniu terroryzmu zawartych w umowach z państwami trzecimi, tam gdzie istnieją dowody na zagrożenie terroryzmem lub konkretnymi działaniami terrorystycznymi;
58. wyraża jednak zaniepokojenie – przy pełnym poszanowaniu dotychczas zrealizowanych działań w poszukiwaniu rozgraniczenia pomiędzy polityką wewnętrzną i polityką zagraniczną – odnośnie kwestii spójności i koordynacji tych działań, a także, w

szczególności, stopniem, w jakim uwzględnione są swobody demokratyczne i rządy prawa; w związku z tym zamierza stworzyć wspólną grupę roboczą, w skład której wejdą członkowie Komisji Spraw Zagranicznych oraz Komisji ds. Wolności Obywatelskich, Sprawiedliwości i Spraw Wewnętrznych, w celu sprawdzenia spójności i koordynacji tych działań oraz zapewnienia, że prawa obywatelskie i polityczne obywateli i organizacji nie zostaną w żaden sposób ograniczone i w ten sposób, tam gdzie będzie to właściwe, wydania zaleceń odpowiednim komisjom parlamentarnym, do przekazania Radzie i Komisji;

### ***Służba Działań Zewnętrznych***

59. przyjmuje Traktat ustanawiający Konstytucję dla Europy jako ważną podstawę realizacji ESS i jej bieżącego rozwoju; uważa, że utworzenie nowej służby działań zewnętrznych będzie niezmiernie ważnym instrumentem dla działań zewnętrznych w ramach WPZiB, a tym samym również dla ESS; podkreśla, że skuteczna strategia ESS musi w pełni wykorzystywać dostępne służby dyplomatyczne (t.j. ministra spraw zagranicznych i Europejską Służbę Działań Zewnętrznych (art. I-28 i art. III-296(3)) oraz, jeśli będzie to konieczne, służby wojskowe (czyli stała współpraca pomiędzy Państwami Członkowskimi) dla wypełniania dużych misji wojskowych wymagających większych sił (art. I-41(6), art. III-312 i Protokół Szczegółowy);
60. nalega, aby Komisja i Rada niezwłocznie podjęły konieczne wysiłki w celu zintegrowania swoich działań w duchu współpracy przed ostateczną ratyfikacją Traktatu ustanawiającego Konstytucję dla Europy; podkreśla, że Parlament będzie dążył do oceny tych wysiłków w pozytywny i konstruktywny sposób oraz podda ocenie wszystkie zaproponowane działania w okresie przejściowym kierując się jakością, a nie pochodzeniem, w celu stworzenia funkcjonującej i skutecznej Europejskiej Służby Działań Zewnętrznych; podkreśla, że Parlament również podda ocenie te wysiłki pod względem respektowania przez nie wyrażonej w Konstytucji politycznej woli stworzenia wspólnej polityki, która pozwoliłaby Europie przemawiać jednym głosem;

\*

\*       \*

61. zobowiązuje swojego Przewodniczącego do przekazania niniejszej rezolucji Radzie, Komisji, Parlamentom Państw Członkowskich, Sekretarzowi Generalnemu Organizacji Narodów Zjednoczonych i OBWE oraz Przewodniczącemu Rady Europy.

## EXPLANATORY STATEMENT

### I. Introduction

On 12 December 2003, the European Council formally adopted the European Security Strategy (ESS) as outlined in the report "A Secure Europe in a Better World" as presented by the Secretary General of the Council/High Representative Mr Javier Solana. Marking a further milestone in the evolutionary development of the European Security and Defence Policy (ESDP), as first set out within the Franco-British St-Malo Declaration from 3–4 December 1998, the ESS seeks to define the way forward for Europe to play a more active and responsible role in establishing and maintaining global security.

### II. ESS - Redefining the Security Environment

In distinction to previous security doctrines based almost exclusively on the military dimension, the ESS takes a holistic approach as reflected in the following phrase: "*security is a precondition of development.*" In thus identifying the key threats to global security (i.e. terrorism, WMD, regional conflicts, failed states and organised crime) the ESS seeks to elucidate a wider concept of security drawing upon the role played by factors, which heretofore had not been considered as being of primary relevance to security policy. In thus also acknowledging the destructive forces of poverty, malnutrition and disease (not merely AIDS, but also malaria and tuberculosis as well) and their deleterious effects on the stability of states and their civil societies, the ESS argues that only a mix of military capacities with civilian capabilities and know-how can be the basis for contributing to a more secure world.

### III. ESS Strategic Objectives

In line with the redefined security environment, the ESS emphasises three strategic objectives: identifying threats; building security in the Union's neighbourhood; and strengthening the international order via effective action through multilateral structures.

In identifying threats, the ESS makes clear the need for the EU to be capable of taking swift action through military as well as non-military means. Of particular significance to this objective is the need for the Union to do so in a more preventative (not pre-emptive) manner.

In terms of building security in the neighbourhood, the ESS highlights the need to promote stability not only within its immediate border areas, but also those of the future as well. It is within this framework that areas of the former Soviet bloc, the resolution of the Arab-Israeli conflict as well as the continuation of the Barcelona process are cited.

In pursuing the latter objectives, the ESS emphasises the need to strengthen the effectiveness of multilateral international structures. Though the ESS stresses the primacy of the UN, the transatlantic relationship is also cited as a core element of this order. Other international institutions and regional organisations are also mentioned in their capacity in contributing to international peace and security.

Although the presentation of these objectives as part of a strategy is indeed a novelty, it must be pointed out here that all three of these objectives have been implicitly pursued by the EU in recent past actions. This being the case, your rapporteur fully supports these objectives.



## **VI. ESDP Achievements and Headline Goal 2010**

As your rapporteur is in general agreement with the redefinition and objectives of the ESS, the question comes next as to what should be done to achieve them. In particular, an assessment must be made of the current and future means available to the Union as well as those which are missing or in need of (re-)organisation. It thus makes sense to take stock briefly of achievements already made or under way in the field of ESDP and their contribution toward accomplishing the ESS-objectives.

Before touching upon the achievements in terms of physically tangible assets and capabilities, mention must be made of the European Strategy against proliferation of WMD as adopted concurrently with the ESS by the European Council in December 2003. In line with the strengthening of multilateral international structures foreseen in the ESS, this strategy document emphasises the key role of the UN in sanctioning noncompliance and acknowledges the possibility of resorting to force as a last resort if - and only if - such force is sanctioned by the UN. The document also makes explicit the support of the Union for additional verification instruments not (yet) foreseen in the International Atomic Energy Agency's regime, such as those currently being applied in the case of negotiations with Iran.

Through its experiences of civil administration and police missions in Bosnia/Herzegovina and Albania and through the assumption of control of the International Police Task Force in Bosnia/Herzegovina in 2003, the EU, as a collective entity of its Member States, has been able to acquire a profound level of expertise in civilian crisis management. On the military side of this coin, the EU has also gained important experience through its successful execution of Operation CONCORDIA (Macedonia) and, more recently, Operation ARTEMIS (Congo). Of particular relevance in taking upon the former mission was the use of NATO capabilities and assets, which were made possible by the agreements reached between the EU and NATO within the Berlin Plus Framework, as formally adopted in March of 2003.

Though the EU has gained experience from both sides of the coin, it will need in the future to find a proper mix of the two in order to fulfil the objectives and spirit of the ESS. Clearly the ALTHEA mission in Bosnia/Herzegovina will provide valuable experience as the EU will be concurrently running civilian and military operations. Of more significance though, will be the successful establishment of the civil-military planning cell within the European Union Military Staff (EUMS), which will be responsible for setting up such future operations. Of further utility will be the future access to a Gendarmerie Force, as approved by the General Affairs and External Relations Council (GAERC) on 17 September 2004, for ensuring the transition from an essentially pure military phase to a mixed or purely civilian phase.

In line with the actual achievements of ESDP, there are a number of other establishment and implementation aims currently underway - like the civil-military planning cell - as expressed in the Union's Headline Goal 2010, as formally adopted by the GAERC on 17 May 2004, which, upon completion, would empower the EU to more fully pursue the ESS strategic objectives. Of crucial importance in realising the Headline Goal 2010 will be the complete development of the "battle groups" concept which foresees the deployment of numerous stand alone groups of forces of up to 1,500 soldiers prepared for high-intensity military operations. In accordance with the Headline Goal, these forces should become fully available in 2007 and be capable of deployment within 15 days of a decision adopted by the Union. In creating these battle groups, it would be worthy to consider how the structures of existing bi- and

multinational forces within the EU could be adapted for fulfilling this goal.

Another significant step taken towards this Headline Goal was the formal adoption of the statute of the European Defence Agency on 12 July 2004, as foreseen in the Constitutional Treaty. Through the future activities of this Agency, the Union should - in principle - not only benefit in further developing its defence capabilities in the field of crisis management, but also in bringing about a rationalisation of research and development costs within the Member States and, in the long run, help to contribute to the creation of a European armaments market. At this point in its development however, attention should be drawn not only to the essential failures of previous European armament cooperation agreements and agencies to bring about more added value, but also to criticism within the defence industry, that the current budget allotted to this agency - as well as to funding for armaments research within the Union's Research Framework programme - remains insufficient for achieving the goals desired. Indeed, if the Agency is to truly have any real benefit to the Union, it must be empowered to actively undertake efforts to bring about long-term co-operation going beyond the short-term capabilities of Headline Goal 2010, which, though a significant achievement, would not confer upon the Union the capabilities needed to truly pursue ESS goals and objectives.

## **V. Deficiencies and Challenges**

In fulfilling the Headline Goal 2010 there remain a number of challenges and deficiencies to be addressed. Though the establishment of the civil-military planning cell undoubtedly represents an ESDP milestone, questions of policy and instruments within ESDP structures remain of vital importance. In the estimation of your rapporteur, addressing the possible responses to the following questions should be a focal point of our work in Committee:

- What instruments will the Union have at its disposal for detecting possible conflicts and crises in advance, so that it is truly capable of reacting in a preventative manner?
- How can the Union increase its capabilities for taking strategic decisions?
- Will the Union establish a policy for organising the deployment of civil and military forces in a combination commensurate with the conflict at hand?
- Will the Union eventually undertake some sort of "force packaging" not just for the military forces, but for entire missions including the civilian component?
- How can the Union further expand on the positive experience that it has so far gained through civilian missions so as to fulfil the demands placed upon it by the ESS?

Without prejudice to the responses to these questions, it would also be wise for the Committee to consider the practical implications of the proposals found within the report "A Human Security Doctrine for Europe." Of particular significance within this report to the latter question posed is the proposed creation of a "Human Security Volunteer Force" - the civilian component of the proposed civilian-military "Human Security Response Force" - consisting of a Civil Peace Corps (an idea already proposed and supported by the Parliament) composed of mid- and post-career professionals and a Humanitarian Aid Volunteer Service composed of students and those having recently completed their studies.

In terms of military capabilities, attention must be drawn to the fact that the Union still has significant deficiencies, which would severely impinge on its ability to undertake humanitarian intervention of high-intensity dimensions, similar to that which would have

been required to halt the humanitarian catastrophe that took place in Rwanda. Among these deficiencies are:

- **Deployable forces** - Currently there is an insufficient number of forces for maintaining the rotation necessary (1/3 on deployment, 1/3 on training, 1/3 resting) to conduct long-term/high intensity operations. It is also imperative that a binding rotation scheme of forces be established for future actions, rather than obliging the EU to go "begging" for troops.
- **Mobility of forces** - Here there is a particular need for increased airlift capabilities. Though there are interim solutions being applied (e.g. Ukrainian transport jets), only with the delivery of the first A400M transport planes will this problem be truly resolved.
- **Sustainability of operations** - At this point there are still deficiencies in terms of logistical capabilities required such as medical support and transport.
- **Effective engagement** - In order to ensure such an engagement, more modern electronic devices at disposal of the forces will be required.
- **C4ISR (command, control, communications, computers, intelligence, surveillance and reconnaissance)** - Though certain Member States have sufficient capabilities, these *are insufficient within the collective framework of ESDP*. Though one could rely on national capabilities, the risks of problems of interoperability are not negligible. Reliance on NATO assets is an option here, but in view of the political negotiations involved in making use of these assets, this could unduly impede the necessary rapid response to the crisis itself.

While the fulfilment of the target dates and aims set out in the Headline Goal 2010 (e.g. full deployment of battle groups in 2007) would substantially resolve these deficiencies, it must be made clear here that the Headline Goal itself is - in practical terms - deficient, as it is based on the assumption of undertaking missions of only a one year duration. In reality, the duration of many (Petersberg) missions would be substantially longer. In this connection, it is worth noting that there is the beginning of a debate seeking to go beyond the so-called Petersberg tasks towards the search for a European *Defence* Strategy with questions like "what are the possible scenarios?" and "what does the EU need to cope with them?" This debate should be further encouraged within the Parliament and also within the other institutions as well, so that the Union can undertake a more long-term view.

## VI. Homeland Security

Though the coherence of the ESS deserves praise, there is a remarkable paucity of content concerning the link between internal and external security. Though the Constitutional Treaty essentially does away with the odious "pillar system" for interpreting the EU, it offers no basis for any co-operation between the areas of Home Affairs and GASP. Though the solidarity clause of Article I-43, offers a legal basis for a concerted *post*-terrorist attack reaction, the question must be raised as to not only how the EU would respond in reaction to such an attack, but, more significantly, what the Union can do to *prevent* such an attack?

It must be said that the Commission has put forward some proposals for discussion here including: (a) the creation of a central alarm system (ARGUS) for circulating information and co-ordinating action responses to all sorts of crisis, be they natural, accidental or terrorist inflicted and (b) an alarm-network (CIWIN) for the protection of critical infrastructures within the EU that could be linked to the ARGUS system. While these proposals are welcome

as starting points, it is critical that the Commission and the Council engage in a more profound and result-oriented dialogue, so as not only to give more substance to enacting the solidarity clause (e.g. further responsibilities for the EU Counter-terrorism Co-ordinator), but also towards actively linking the broader areas of internal and external security.

In terms of prevention, a more long-term emphasis is clearly needed in giving the Union technological capabilities to better analyse possible threats and better protect the resources and networks so vital to our everyday world. An important step in this direction will be the European Security Research Programme, which is to begin in 2007. Besides the issue of sufficient funding for this programme, your rapporteur would encourage the Commission and the Member States to make use of the valuable experience gained through GALILEO in the realisation of future technological applications and systems.

## **VII. Transatlantic Relations**

Given the substantive congruity in the threat assessments presented in both the ESS and the American National Security Strategy, it would seem evident that efforts should be undertaken to allow for both the EU and the US to re-establish, as equal partners, the dialogue, which, for all intents and purposes, has no longer existed between the two since the end of the Cold War.

## **VIII. NATO**

As regards relations with NATO, co-operation and complementarity are the key words. In terms of the former, a serious discussion should be undertaken in extending the Berlin Plus framework. The primary example of this would be making available the NATO response force, which currently consists of only European forces, for EU actions. Another example of co-operation could be in the area of armaments via the new European Defence Agency. In terms of complementarity, it should be pointed out that such a state theoretically exists between certain policies and programmes of NATO (Partnership for Peace and the Istanbul Co-operation Initiative) and the EU (Neighbourhood Policy and the Barcelona Process). Efforts should be made to see how these programmes can mutually reinforce one another.

## **IX. Perspectives for the Future of the ESS**

With the promulgation of the Constitutional Treaty, the EU has a solid basis for pursuing the ESS. An effective ESS would be able to make use of the full diplomatic capacities (i.e. the new post of Minister for Foreign Affairs and of a European External Action Service (Articles I-28 and III-296(3))) and military capabilities (i.e. permanent structured co-operation between Member States for the fulfilment of high-intensity missions demanding higher military capabilities (Articles I-41(6), III-312) and the Specific Protocol) currently foreseen within. In harmony with the ESS, the use of these capacities and capabilities are to be exercised in strict adherence to international law and in respect of the principles of the UN Charter, as stated clearly in Articles I-3 and III-292, thus giving the lie to claims of an imminent "militarisation" of the EU. In the interest of giving life to the ESS, your rapporteur therefore urges the Council and the Commission to begin integrating their activities in a spirit of co-operation (i.e. no sidelining of the Commission) *prior* to the final ratification of the Constitutional Treaty.

That having been said, the Constitutional Treaty has particular shortcomings in the area of

parliamentary accountability (failure to extend current Community procedures to CFSP within the treaty) and the failure to remedy the issue of transparent budgeting (joint costs for ESDP-military operations remain funded through subsidiary budgets or start-up funding derived from the Member States' budgets rather than the Community's). Your rapporteur regrets these omissions and can only hope that they will be remedied at the nearest opportunity.

## OPINIA MNIEJSZOŚCI GUE/NGL - KONFEDERACYJNEJ GRUPY ZJEDNOCZONEJ LEWICY EUROPEJSKIEJ - NORDYCKIEJ ZIELONEJ LEWICY

W sprawozdaniu nie określono wymagań potrzebnych dla utrzymania pokoju w Europie, skupiono się natomiast na jak najlepszym przygotowaniu interwencji wojskowej. Sprawozdanie między innymi:

- kładzie nacisk na współpracę pomiędzy UE a NATO, szczególnie w zakresie zbrojeń oraz porozumienia Berlin Plus;
- nie uwzględnia zagrożeń dla statusu neutralnych Państw Członkowskich UE, wynikających z bliskiej współpracy pomiędzy UE i NATO;
- wzywa UE do dostosowania swoich działań *wyłącznie* do postanowień Karty Narodów Zjednoczonych;
- zachęca do wojskowych działań prewencyjnych i wyprzedzających, a także do wykorzystywania sił zbrojnych do rozwiązywania problemów, nawet poza zewnętrznymi granicami UE;
- uznaje zbieżność ocen dotyczących światowych zagrożeń sporządzanych przez UE i przez Stany Zjednoczone, podkreślając potrzebę osiągnięcia porozumienia w kwestii rozwiązywania trudnych kwestii, takich jak bezpieczeństwo i użycie sił zbrojnych;
- bagatelizuje zagrożenia związane z ESS, przemilczając dorozumiane zobowiązanie do uzbrojenia oddziałów interwencji zbrojnej oraz jego rzeczywiste koszty, jednocześnie domagając się, aby pokryli je europejscy podatnicy;
- nie oddziela nawet działań cywilnych od wojskowych, nalegając na podejmowanie kroków coraz szybszych i coraz szerzej zakrojonych;
- powołuje się na projekt Konstytucji UE, dowodząc, że militaryzacja Unii będzie wymagana prawem.

Tobias Pflüger, Jaromír Kohlíček, Erik Meijer, Miguel Portas i Athanasios Pafilis

17.03.2005 r.

## **OPINIA KOMISJI PRZEMYSŁU, BADAŃ NAUKOWYCH I ENERGII**

dla Komisji Spraw Zagranicznych

w sprawie Europejskiej Strategii Bezpieczeństwa  
(2004/2167(INI))

Sprawozdawca komisji opiniodawczej: Jan Christian Ehler

### **WSKAZÓWKI**

Komisja Przemysłu, Badań Naukowych i Energii zwraca się do Komisji Spraw Zagranicznych, właściwej dla tej sprawy, o uwzględnienie w tekście projektu rezolucji następujących wskazówek:

1. powtarza wezwanie do stworzenia odpowiednich warunków dla rozwoju konkurencyjnego europejskiego przemysłu obronnego; proponuje w celu rozwoju zharmonizowanego europejskiego podejścia zniesienie przeszkód w wewnątrzspółnotowym transferze produktów przemysłu obronnego, harmonizację zasad zamówień publicznych na produkty przemysłu obronnego oraz większe otwarcie przemysłu obronnego na konkurencyjność i jednolite uregulowanie na szczeblu unijnym oraz efektywne wdrożenie kontroli eksportu towarów podwójnego przeznaczenia; uważa, że należałoby rozbudować przepisy budżetowe w aspekcie wyżej wymienionych środków; zachęca do wspierania ujednoczenia i interoperacyjności systemów bezpieczeństwa i skutecznej realizacji kontroli eksportu towarów podwójnego przeznaczenia; jest przekonany, że art. 296 WE powinien zostać zmodyfikowany w taki sposób, by wolna konkurencja pomiędzy przedsiębiorstwami zbrojeniowymi w UE nie była już dłużej zniekształcana i by można było uniknąć sztucznego powielania i nieekonomicznych wydatków;
2. popiera równolegle do badań stymulowanych rozwojem technologicznym skupienie się na rozwoju wspólnych umiejętności modelowania i zdolności symulacji, a także umiejętności analizy zagrożeń i planów bezpieczeństwa przy wykorzystaniu danych porównywalnych zalet Państw Członkowskich; zaleca stopniowe przekazanie zadań łącznie z kompetencjami budżetowymi i decyzyjnymi do Europejskiej Agencji Obrony; dąży do przyszłej polityki zbliżenia i rozwoju samodzielnej i niezależnej tożsamości bezpieczeństwa UE;
3. domaga się, by Rada i Komisja rozważyły opracowanie bardziej wydajnego i

interoperacyjnego systemu nadzoru i udoskonalenie potencjału UE dotyczącego komunikacji i rozpoznania;

4. popiera stworzenie niezależnego europejskiego programu badań nad bezpieczeństwem posiadającego odpowiednie instrumenty dotyczące kwestii związanych z bezpieczeństwem, zasad i modeli finansowania zgodnie z zaleceniami grupy osobistości z dziedziny badań nad bezpieczeństwem ze specjalnymi warunkami prawnymi i instrumentami finansowania;
5. proponuje opracowanie wspólnej strategii transformacji i zbliżenia europejskich sił zbrojnych, jak również opracowanie wspólnego planu materiałów i wyposażenia dla sił zbrojnych na podstawie tej strategii transformacji;
6. zaleca podjęcie wzmożonych starań w celu utworzenia systemu wczesnego ostrzegania przed zagrożeniami przy wykorzystaniu innowacyjnych technologii z cywilnego zakresu technologii informacyjnych służącego analizie i ocenie informacji, cywilno-wojskowej wymiany informacji, wielostronnego planowania i przewodzenia siłom operacyjnym oraz ustanowienie przy UE odpowiedniej grupy projektowej, a także organu koordynującego w Komitecie Wojskowym UE (EUMC);
7. kładzie nacisk na wymiar „przestrzeni kosmicznej” jako na wkład do Wspólnej Polityki Zagranicznej i Bezpieczeństwa;
8. nalega, aby Rada i Komisja postrzegały bezpieczeństwo w jego najszerszym pojęciu i zapewniły, że inicjatywy dotyczące kwestii związanych z ochroną obszaru UE, ochroną gospodarki, środowiska naturalnego, bezpieczeństwa dostaw energii, wprowadzania w życie prawa oraz związanych z pomocą humanitarną zostały gruntownie przemyślane i rozważone.



## PROCEDURA

<b>Tytuł</b>	Europejska Strategia Bezpieczeństwa			
<b>Numer procedury</b>	2004/2167(INI)			
<b>Komisja przedmiotowo właściwa</b>	AFET			
<b>Komisja wyznaczona do wydania opinii</b> Data ogłoszenia na posiedzeniu	ITRE 28.10.2004			
<b>Ścisłejsza współpraca</b>	nie			
<b>Sprawozdawca komisji opiniodawczej</b> Data powołania	Jan Christian Ehler 24.11.2004			
<b>Rozpatrzenie w komisji</b>	25.01.2005	<b>Rozpatrzenie w komisji</b>	25.01.2005	<b>Rozpatrzenie w komisji</b>
<b>Data zatwierdzenia wskazówek</b>	16.03.2005			
<b>Wynik głosowania końcowego</b>	za:	<b>Wynik głosowania końcowego</b>		
	przeciw:			
	wstrzymujących się:			
<b>Posłowie obecni podczas końcowego głosowania</b>	Richard James Ashworth, Jan Březina, Jerzy Buzek, Joan Calabuig Rull, Pilar del Castillo Vera, Lorenzo Cesa, Giles Chichester, Lena Ek, Nicole Fontaine, Adam Gierek, Umberto Guidoni, Fiona Hall, Rebecca Harms, Ján Hudacký, Werner Langen, Pia Elda Locatelli, Eluned Morgan, Reino Paasilinna, Pier Antonio Panzeri, Umberto Pirilli, Vladimír Remek, Herbert Reul, Teresa Riera Madurell, Mechtild Rothe, Paul Rübig, Andres Tarand, Patrizia Toia, Catherine Trautmann, Claude Turmes, Nikolaos Vakalis, Alejo Vidal-Quadras Roca			
<b>Zastępcy obecni podczas końcowego głosowania</b>	Etelka Barsi-Pataky, Zdzisław Kazimierz Chmielewski, Dorette Corbey, Avril Doyle, Jan Christian Ehler, Erna Hennicot-Schoepges, Edit Herczog, Wolf Klinz, Lambert van Nistelrooij, Vittorio Prodi, Esko Seppänen			
<b>Zastępcy (art. 178 ust. 2) obecni podczas końcowego głosowania</b>				

22.02.2005

## **OPINIA KOMISJI WOLNOŚCI OBYWATELSKICH, SPRAWIEDLIWOŚCI I SPRAW WENĘTRZNYCH**

dla Komisji Spraw Zagranicznych

w sprawie Europejskiej Strategii Bezpieczeństwa  
(2004/2167(INI))

Sprawozdawca komisji opiniodawczej: Stavros Lambrinidis

### **WSKAZÓWKI**

Komisja Wolności Obywatelskich, Sprawiedliwości i Spraw Wewnętrznych apeluje do Komisji Spraw Zagranicznych, jako komisji przedmiotowo właściwej, o włączenie następujących wskazówek do jej projektu rezolucji:

***Pierwsza grupa wskazówek: wzmocnienie legalności i skuteczności Europejskiej Strategii Bezpieczeństwa, zarówno na poziomie wewnętrznym jak i zewnętrznym***

Komisja Wolności Obywatelskich, Sprawiedliwości i Spraw Wewnętrznych:

1. z zadowoleniem odnotowuje, że nowa Europejska Strategia Bezpieczeństwa („ESS”) uwzględnia potrzebę zajęcia się wieloma czynnikami społecznymi mającymi wpływ na bezpieczeństwo, łącznie z tymi, które mogą stanowić zagrożenia dla podstawowych wolności i praw człowieka oraz pogwałcenie zasad państwa prawnego, a także prowadzi do alienacji młodych osób; w tym kontekście zauważa, że poszanowanie praw człowieka i praw podstawowych w ramach wszelkich działań mających na celu promowanie bezpieczeństwa, zarówno wewnętrznego jak zewnętrznego, stanowi nie tylko zobowiązanie międzynarodowe, ale również niezbędny element ESS nakierowanej na zwiększenie swojej legitymacji i skuteczności w społeczeństwie; w związku z tym uważa, że w celu zwiększenia legitymacji i skuteczności działań w ramach ESS Unia Europejska powinna przede wszystkim działać i nalegać, by inni działali, zgodnie z zasadami państwa prawnego, Karty Narodów Zjednoczonych oraz europejskich i międzynarodowych porozumień dotyczących praw człowieka i praw podstawowych;
2. podkreśla, że legitymacja ESS ostatecznie zależy od odpowiedzialności instytucji UE wobec obywateli Europy; legitymacja ta jest podważana ze względu na fakt, że umowy międzynarodowe, wspólne stanowiska i wspólne działania wdrażające ESS nie są formalnie konsultowane z Parlamentem Europejskim; takie podejście Rady jest

niezgodne z zasadami zapisanymi w artykule 6 TUE i tworzy oczywistą rozbieżność między demokratyczną kontrolą na poziomie UE, a obowiązującymi w Państwach Członkowskich zasadami; brak kontroli sądowej ze strony Europejskiego Trybunału Sprawiedliwości w zakresie instrumentów drugiego filaru służy jedynie umocnieniu obaw Parlamentu w tej kwestii;

3. przypomina, że zgodnie z art. 47 TUE „...żadne z postanowień końcowych niniejszego Traktatu w niczym nie narusza Traktatów ustanawiających Wspólnoty Europejskie...” i w konsekwencji tej konstytucyjnej zasady uważa, że wdrażanie Europejskiej Strategii Bezpieczeństwa nie powinno prowadzić - w pośredni lub bezpośredni sposób - do osłabienia praw podstawowych chronionych prawodawstwem wspólnotowym (np. unijne standardy ochrony danych) przez działania podejmowane w ramach drugiego i trzeciego filaru;
4. podkreśla, że Europejska Strategia Bezpieczeństwa będąca uzupełnieniem krajowych strategii w zakresie bezpieczeństwa, z odpowiednim uwzględnieniem współpracy transatlantyckiej, powinna służyć przeciwdziałaniu zagrożeniom w całej Unii;
5. zauważa, że instytucje UE i Państwa Członkowskie powinny bronić na szczeblu międzynarodowym spójnej ESS, gdy tylko zostanie ona zdefiniowana; ma to szczególne znaczenie w przypadku Państw Członkowskich będących jednocześnie członkami Rady Bezpieczeństwa ONZ oraz wszystkich Państw Członkowskich w przypadku negocjowania międzynarodowych konwencji mających na celu zwalczanie międzynarodowej przestępczości (jak np. Konwencja ONZ i Rady Europy w sprawie terroryzmu lub przestępczości internetowej, handlu ludźmi, korupcji, prania pieniędzy, itp.); Państwa Członkowskie powinny także promować formalną reprezentację UE lub Wspólnoty w organach administracyjnych Agend ONZ (takich jak UNDOC lub UNHCR);
6. powtarza raz jeszcze, że dla osiągnięcia celów zdefiniowanych w Europejskiej Strategii Bezpieczeństwa niezbędne jest ustanowienie Europejskiego Cywilnego Korpusu na rzecz Pokoju, zgodnie z zaleceniem Parlamentu Europejskiego, przedstawianym wielokrotnie od 2000 r., by zapewnić możliwość szybkiego podjęcia działań cywilnych w przypadku sytuacji kryzysowych, które mogłyby prowadzić do eskalacji przemocy lub terroryzmu, jak również działań humanitarnych w następstwie zniszczeń spowodowanych przez żywioły lub ludzi, takich jak skutki tsunami w 2004 r.; Do zadań Cywilnego Korpusu na rzecz Pokoju powinna należeć koordynacja w skali całej Unii szkolenia i rozmieszczenie cywilnych specjalistów w zakresie działań mających na celu przywrócenie pokoju, takich jak arbitraż, mediacja, rozpowszechnianie obiektywnych informacji, pomoc w leczeniu urazów, odbudowa wzajemnego zaufania pomiędzy stronami konfliktów, pomoc humanitarna, reintegracja, rehabilitacja, odbudowa, kształcenie, oraz monitorowanie i poprawa sytuacji w zakresie przestrzegania praw człowieka, łącznie z pomocą w egzekwowaniu tych praw;

***Druga grupa wskazówek: wzmocnienie i uproszczenie polityki UE skierowanej przeciwko zorganizowanej przestępczości transgranicznej i terroryzmowi, przy zapewnieniu pełnego przestrzegania praw podstawowych***

7. w kwestii polityki bezpieczeństwa wewnętrznego, jest głęboko zaniepokojona

niewłaściwym wdrożeniem przez Państwa Członkowskie planu walki z terroryzmem przyjętego w październiku 2001 r., jak odnotowano w dotyczących tej kwestii konkluzjach ostatniej Rady Europejskiej; ponadto, bierze pod uwagę, że Rada i Komisja nie działają w sposób wystarczająco aktywny w ramach reorganizacji strategii, procedur, agencji i narzędzi UE, z myślą o mobilizacji przeciwko międzynarodowej przestępczości i terroryzmowi;

8. uznaje, że skuteczna Europejska Strategia Bezpieczeństwa powinna być oparta na precyzyjnej i dobrze uzasadnionej ocenie zagrożeń i potrzeb pojawiających się na szczeblu krajowym, europejskim i międzynarodowym;
9. wyraża ubolewanie, że Rada w dalszym ciągu ignoruje wskazówki Parlamentu w kwestii ustanowienia prawdziwej europejskiej strategii bezpieczeństwa wewnętrznego, opartej na idei europejskiego wewnętrznego porządku prawnego, przekształcenia Europolu w prawdziwą agencję europejską oraz utworzenia rzetelnych ram prawnych dla wymiany danych między służbami bezpieczeństwa i wywiadu na szczeblu krajowym oraz europejskim, co umożliwiłoby skuteczną walkę ze zorganizowaną przestępczością i terroryzmem, zapewniając jednocześnie pełną ochronę danych oraz praw podstawowych obywateli UE;
10. przypomina swe wskazówki z października 2002 r. w kwestii rozpoczęcia całościowej reformy instrumentów współpracy policyjnej i sądowej, łącznie ze zmianą Konwencji o Europolu w celu dostosowania jej do wyższych standardów i metod demokratycznej kontroli sił policyjnych Państw Członkowskich; przypomina, że całościowa reforma powinna stopniowo koncentrować się na uwspólnotowaniu tych instrumentów, wzmocnieniu kontroli sądowej sprawowanej przez Trybunał Sprawiedliwości i finansowaniu instrumentów z budżetu wspólnotowego, jeszcze przed wejściem w życie Traktatu Konstytucyjnego;
11. uznaje za niewystarczające raporty Europolu dotyczące przestępczości zorganizowanej i sugeruje, aby od 2007 r. Europol, w bliskiej współpracy z Państwami Członkowskimi, gromadził w sposób zdecentralizowany dane na temat sytuacji międzynarodowej przestępczości na terytoriach Państw Członkowskich; dane te powinny zostać włączone do corocznych sprawozdań Europolu, o których mowa w art. 28 ust. 10 akapit pierwszy Konwencji o Europolu oraz do specjalnych raportów, takich jak raport o terroryzmie; raporty powinny odnosić się do podstawowych celów, które mają zostać osiągnięte na szczeblu krajowym i europejskim w odniesieniu do przestępczości transgranicznej i powinny być przekazane Parlamentowi Europejskiemu na coroczną debatę, o której mowa w art. 39 Traktatu UE; następnie raporty powinny być publikowane, wraz z opiniami Parlamentu Europejskiego i parlamentów krajowych, a także Eurojustu, podobnie jak wszelkie uwagi i oceny poszczególnych Państw Członkowskich;
12. wnosi zatem, aby wdrożenie ESS stało się przedmiotem stałych prac parlamentarnych na poziomie krajowym i europejskim, oraz o to, by był on bezpośrednio informowany na temat polityk lub mechanizmów ESS, w szczególności tych, które cechują słabości lub brak środków;
13. zgadza się z Radą Europejską w kwestii potrzeby utworzenia, przed końcem 2006 r.,

europejskiego centralnego systemu alarmowego, który mógłby gromadzić i analizować wszelkie informacje niezbędne do zapobiegania kryzysom transgranicznym (zarówno wynikającym z przyczyn naturalnych, jak i spowodowanym atakami terrorystycznymi); wspiera pomysł Komisji, polegający na utworzeniu systemu ARGUS, który mógłby gromadzić i rozpowszechniać te informacje w Internecie, (również połączony z siecią alarmową chroniącą krytyczne elementy infrastruktury – CIWIN – wraz z ENISA); uważa za kwestię najwyższej wagi skoordynowanie wszelkich obecnie przewidywanych inwestycji i badań, niezależnie od ich źródła.

14. popiera ostatnie wnioski Rady Europejskiej zmierzające do:
- ustanowienia zintegrowanych i skoordynowanych postanowień unijnych w zakresie zarządzania sytuacjami kryzysowymi o charakterze transgranicznym wewnątrz UE,
  - ustanowienie "Programu Solidarności" w związku z następstwami zagrożenia i ataków terrorystycznych,
  - oceny zdolności Państw Członkowskich do uruchomienia Mechanizmu Obrony Cywilnej w przypadku agresji,
  - zwiększenia możliwości w zakresie obrony cywilnej, wraz z uwzględnieniem wspólnych działań i koordynacji przepływu informacji w społeczeństwie oraz poprawienia dostępu do pomocy medycznej,
  - przyjęcia unijnego programu ochrony krytycznych elementów infrastruktury o charakterze transgranicznym,
  - wzmocnienia mechanizmu szybkiego reagowania w zakresie współpracy między organami odpowiedzialnymi za prowadzenie dochodzenia policyjnego;

niniejszym przypomina, że wymienione działania mają kluczowe znaczenie w tworzeniu spójnej i kompletnej Europejskiej Strategii Bezpieczeństwa, w związku z czym powinny być tworzone w oparciu o solidne podstawy prawne, z włączeniem w ten proces Parlamentu jako organu ustawodawczego i władzy budżetowej oraz z zapewnieniem kontroli parlamentów krajowych.

## **UWAGI WYJAŚNIAJĄCE SPRAWOZDAWCY**

1. Europejska Strategia Bezpieczeństwa („ESS”) przyjęta przez Radę Europejską w grudniu 2003 r., nakreśla bardzo ogólne możliwości, jakimi dysponuje Unia i Państwa Członkowskie w zakresie zwiększania bezpieczeństwa wewnętrznego i zewnętrznego Unii.

ESS, co dobrze o niej świadczy, uznaje, że szereg czynników społecznych - w tym ubóstwo, niedożywienie, choroby oraz załamanie gospodarki - przyczyniają się do wytworzenia atmosfery niestabilności i wzmożonego zagrożenia, ponieważ często mogą prowadzić do konfliktów regionalnych i upadku państwa (failed state) i w rezultacie do wspierania lub tolerowania zorganizowanej przestępczości i terroryzmu.

ESS identyfikuje pięć „kluczowych zagrożeń” dla dzisiejszej Europy: a) terroryzm; b) rozpowszechnianie broni masowego rażenia; c) konflikty regionalne (które zgodnie z ESS, poprzez zagrożenia dla mniejszości, podstawowych wolności oraz praw człowieka, mogą prowadzić do ekstremizmu, zorganizowanej przestępczości oraz terroryzmu); d) upadek państwa; oraz e) zorganizowana przestępczość.

Opisując te zagrożenia, ESS wyraźnie uznaje, że cała gama środków (w tym środki gospodarcze, humanitarne, cywilne, dyplomatyczne, sądowe, wywiadowcze, policyjne, handlowe, rozwojowe, kulturowe i inne) powinna znaleźć łączne zastosowanie, i że środki militarne mogą stanowić zaledwie jedną z wielu metod, które mogą być wykorzystane w skutecznej europejskiej strategii mającej na celu oddalenie zagrożeń.

W dalszej kolejności ESS wskazuje, że budowanie bezpieczeństwa w sąsiedztwie Unii może w znacznym stopniu pomóc w zmaganiu się z zagrożeniami regionalnymi, podczas gdy zagrożenia natury globalnej muszą być rozwiązywane przez efektywne wielostronne struktury, w których „wzmocnienie Narodów Zjednoczonych, przygotowywanie ich do wypełniania swych obowiązków i do skutecznego działania, jest europejskim priorytetem.”

ESS w sposób znaczący, uwzględniając europejskie cele bezpieczeństwa, akcentuje, że UE musi w sposób właściwy użyć wszelkich dostępnych jej środków w celu „upowszechnienia należytego zarządzania, wspierania reform politycznych i społecznych, zwalczania korupcji i przypadków nadużyć władzy, ustanawiając zasadę państwa prawnego i chroniąc prawa człowieka”. Ma to zgodnie z ESS ogromne znaczenie, gdyż są to „najlepsze środki wzmocnienia porządku międzynarodowego.” Jednakże ESS nie dokonuje żadnego odniesienia do zobowiązań UE w zakresie praw człowieka i praw podstawowych przy wdrażaniu ESS.

Występujące w ESS odniesienia do szczególnych kompetencji Komisji Wolności Obywatelskich, Sprawiedliwości i Spraw Wewnętrznych są bardzo nieliczne. ESS odnotowuje z zadowoleniem ostatnie środki, w tym przyjęcie europejskiego nakazu aresztowania, kroki mające na celu zwalczanie finansowania terroryzmu, a także umowę między UE a Stanami Zjednoczonymi o wzajemnej pomocy prawnej. ESS wzmiankuje również, że „wspólne oceny zagrożeń” są „najlepszą podstawą dla wspólnych działań” i stwierdza, że „wymaga to ulepszonej współpracy wywiadowczej między Państwami Członkowskimi oraz z partnerami.” (Sprawozdawca komisji AFET zgadza się w tym punkcie i stwierdza, że w jego opinii, wszelkiego rodzaju udział Unii w tego rodzaju działaniach „musi być początkowo ograniczony co do zasięgu i charakteru, aby mógł uzyskać pełny efekt”). Raport ESS również stwierdza, bez szczegółowego omówienia, że „lepiej skoordynacja między działaniami zewnętrznymi i politykami Wymiaru Sprawiedliwości i Spraw Wewnętrznych jest kluczowa w walce zarówno z terroryzmem, jak i ze zorganizowaną przestępczością.” (Sprawozdawca komisji AFET dostrzega to postanowienie, ale trafnie zauważa „skąpą treść ESS w zakresie połączenia tych dwóch idei w celu spójnego zajmowania się zagrożeniami.”)

2. Z punktu widzenia Unii Europejskiej, sprawozdanie komisji AFET wskazuje na powolne, lecz zauważalne postępy we współpracy między Państwami Członkowskimi (zarówno na szczeblu głów państw, ministrów obrony, czy zwierzchników sił zbrojnych), której celem jest wzmocnienie bezpieczeństwa zewnętrznego. Istotnie, współdziałanie między warstwą polityczną, instytucjonalną oraz operacyjną w tej dziedzinie stworzyło impet mogący wzmocnić zdolność Unii do stopniowego ustanowienia prawdziwej wspólnej polityki obrony, jak zostało to nakreślone w Traktacie Konstytucyjnym.

Z drugiej strony, czynniki nacisku i wola polityczna zawarte w działaniach mających na celu budowę bezpieczeństwa zewnętrznego są albo słabe, albo ich brak, gdy chodzi o ustanowienie wiarygodnej i demokratycznie odpowiedzialnej polityki bezpieczeństwa wewnętrznego, mimo że Traktat Konstytucyjny, (którego wejście w życie planowane jest na listopad 2006 r.) zawiera klauzulę solidarności w przypadku ataków terrorystycznych lub klęsk żywiołowych.

Sytuacja ta została skrytykowana w sprawozdaniu końcowym grupy roboczej X „Wolność, bezpieczeństwo i sprawiedliwość” sporządzonym dla Konwentu, który w sposób ogólny przyznaje, że „...bieżącej współpracy operacyjnej brakuje efektywności, przejrzystości i odpowiedzialności,” oraz została jeszcze bardziej stanowczo zaznaczona w analizie Rady Europejskiej po atakach w Madrycie, a także w ostatnim pięcioletnim planie haskim.

3. Rozbieżność między aspiracjami a rzeczywistością w działaniach z zakresu bezpieczeństwa wewnętrznego nie jest zaskakująca, jako że ład w zakresie bezpieczeństwa wewnętrznego był (i nadal jest) od samego początku traktowany jako „zakazany obszar” dla instytucji europejskich. Uwzględniając ten fakt, niewątpliwym pozostaje fakt, że jeśli Unia ma kiedykolwiek ustanowić politykę bezpieczeństwa wewnętrznego, która w pełni respektuje wartości demokratyczne i potrzeby swych obywateli, to zaistnieje potrzeba właściwego zmierzenia się z barierami kulturowymi, instytucjonalnymi oraz prawnymi blokującymi obecnie europejski obszar bezpieczeństwa.

Tak zwane „pragmatyczne” lub też chaotyczne podejście w tej dziedzinie stanowi fałszywe rozwiązanie, na co wskazują nasze obecne doświadczenia z Europolem, nowym Systemem Schengen oraz z Agencją do spraw Granic Zewnętrznych. W istocie Konwencja o Europolu była negocjowana przed zawarciem Traktatu z Amsterdamu, ale nie była zaktualizowana od tamtego czasu, System Schengen został utworzony dla celów kontroli granic zewnętrznych, lecz obecnie Państwa Członkowskie planują jego przekształcenie w wielozadaniowe narzędzie policyjne, bez ponownego zdefiniowania jego misji, podczas gdy Agencja do spraw Granic Zewnętrznych będzie gotowa do działania w ciągu kilku miesięcy, lecz bez należytego uwzględnienia niezbędnych powiązań ze służbami policyjnymi. Nie jest więc zaskakujące, że brak długoterminowej perspektywy i możliwego współdziałania między tymi inicjatywami spowodował jeszcze bardziej dezorientującą sytuację, która każe postawić zasadnicze pytania dotyczące demokratycznej odpowiedzialności, ochrony praw podstawowych oraz wydajności.

4. Z punktu widzenia sprawozdawcy, strategia bezpieczeństwa wewnętrznego (bardziej niż dziedzina bezpieczeństwa zewnętrznego) może się opierać jedynie na jednoznacznych zobowiązaniach politycznych i na trwalszych ramach prawnych, jak określono w Konstytucji Europejskiej. Szczególny nacisk podczas wszelkich dyskusji o wewnętrznej współpracy policyjnej lub innej musi być położony na poszanowanie podstawowych praw obywateli, jak jest to zapisane w Konstytucji. Przed wejściem w życie Konstytucji Unia może jedynie kontynuować prace przygotowawcze, zgodnie z tym, co już zostało wskazane w zaleceniu PE w sprawie przyszłości obszaru wolności,

bezpieczeństwa i sprawiedliwości.

5. Sugerowane poprawki do sprawozdania Kuhne mają na celu:

- Wzmocnienie legitymacji i skuteczności ESS i minimalizację negatywnych „efektów rozlania”, które mogą podważyć bezpieczeństwo europejskie, poprzez zapewnienie, że działając w celu zapobiegania zagrożeniom bezpieczeństwa, UE zapewnia, że zobowiązania wynikające z prawa międzynarodowego i praw podstawowych oraz praw człowieka są w pełni przestrzegane.
- Wzmocnienie legitymacji działań Unii Europejskiej w tym zakresie przez ustanowienie rzeczywistej kontroli demokratycznej, sprawowanej przez Parlament Europejski i parlamenty krajowe.
- Wzmacnianie spójności między Unią Europejską a Państwami Członkowskimi na forach międzynarodowych, podczas negocjowania umów międzynarodowych lub podczas uczestniczenia w forach zajmujących się kwestiami wolności, bezpieczeństwa i sprawiedliwości.
- Definiując w taki sposób europejski plan bezpieczeństwa wewnętrznego, aby był rozumiany jako dopełnienie krajowych strategii bezpieczeństwa z wyraźnie określoną rolą agencji europejskich (takich jak Europol), w celu wzmocnienia przejrzystości oraz odpowiedzialności demokratycznej za politykę i działania.
- Utworzenie centralnego systemu alarmowego w ramach Komisji, który mógłby gromadzić informacje właściwe dla celów zapobiegania i zwalczania zagrożeń transgranicznych.



## PROCEDURA

<b>Tytuł</b>	Europejska Strategia Bezpieczeństwa	
<b>Numer procedury</b>	2004/2167(INI)	
<b>Komisja przedmiotowo właściwa</b>	AFET	
<b>Komisja wyznaczona do wydania opinii</b> Data ogłoszenia na posiedzeniu	ITRE 28.10.2004	LIBE 28.10.2004
<b>Ścisła współpraca</b>		
<b>Sprawozdawca komisji opiniodawczej</b>  Data powołania	Stavros Lambrinidis 18.1.2005	
<b>Rozpatrzenie w komisji</b>	21.02.2005	
<b>Data zatwierdzenia poprawek</b>	21.02.2005	
<b>Wynik głosowania końcowego</b>	za: 37 przeciw: wstrzymujących się:	
<b>Posłowie obecni podczas głosowania końcowego</b>	Alexander Nuno Alvaro, Edit Bauer, Johannes Blokland, Mario Borghezio, Kathalijne Maria Buitenweg, Maria Carlshamre, Michael Cashman, Giusto Catania, Jean-Marie Cavada, Carlos Coelho, Rosa Díez González, Kinga Gál, Ewa Klamt, Ole Krarup, Wolfgang Kreissl-Dörfler, Barbara Kudrycka, Stavros Lambrinidis, Henrik Lax, Sarah Ludford, Edith Mastenbroek, Jaime Mayor Oreja, Claude Moraes, Hartmut Nassauer, Martine Roure, Inger Segelström, Ioannis Varvitsiotis, Manfred Weber, Stefano Zappalà, Tatjana Ždanoka	
<b>Zastępcy obecni podczas głosowania końcowego</b>	Frederika Brepoels, Richard Corbett, Luis Francisco Herrero-Tejedor, Bill Newton Dunn, Vincent Peillon, Marie-Line Reynaud, Bogusław Sonik, Kyriacos Triantaphyllides	
<b>Zastępcy (art. 178 ust. 2) obecni podczas głosowania końcowego</b>		

## PROCEDURA

<b>Tytuł</b>	Europejska Strategia Bezpieczeństwa		
<b>Numer procedury</b>	2004/2167(INI)		
<b>Podstawa przepisowa</b>	Art. 45		
<b>Komisja przedmiotowo właściwa</b> Data ogłoszenia na posiedzeniu	AFET 28.10.2004		
<b>Komisja wyznaczona do wydania opinii</b> Data ogłoszenia na posiedzeniu	ITRE 28.10.2004	LIBE 28.10.2004	
<b>Opinia nie wydana</b> Data wydania decyzji			
<b>Ścisła współpraca</b> Data ogłoszenia na posiedzeniu			
<b>Projekt(y) rezolucji uwzględnione w sprawozdaniu</b>			
<b>Sprawozdawca(y)</b> Data powołania	Helmut Kuhne 13.09.2004		
<b>Poprzedni sprawozdawca(y)</b>			
<b>Rozpatrzenie w komisji</b>	29.11.2004	17.01.2005	15.03.2005
<b>Data przyjęcia</b>	16.03.2005		
<b>Wynik głosowania końcowego</b>	za:	46	
	przeciw:	11	
	wstrzymujących się:	1	
<b>Posłowie obecni podczas końcowego głosowania</b>	Bastiaan Belder, Monika Beňová, André Brie, Elmar Brok, Philip Claeys, Simon Coveney, Véronique De Keyser, Giorgos Dimitrakopoulos, Anna Elzbieta Fotyga, Ana Maria Gomes, Alfred Gomolka, Anna Ibrisagic, Toomas Hendrik Ilves, Ioannis Kasoulides, Bogdan Klich, Helmut Kuhne, Joost Lagendijk, Vytautas Landsbergis, Armin Laschet, Willy Meyer Pleite, Francisco José Millán Mon, Annemie Neyts-Uyttebroeck, Raimon Obiols i Germà, Vural Öger, Justas Vincas Paleckis, Tobias Pflüger, Mirosław Mariusz Piotrowski, Bernd Posselt, Michel Rocard, Raúl Romeva i Rueda, Libor Rouček, José Ignacio Salafranca Sánchez-Neyra, György Schöpflin, Gitte Seeberg, Ursula Stenzel, István Szent-Iványi, Charles Tannock, Paavo Väyrynen, Inese Vaidere, Geoffrey Van Orden, Ari Vatanen, Karl von Wogau, Jan Marinus Wiersma, Luis Yañez-Barnuevo García, Josef Zieleniec		
<b>Zastępcy obecni podczas końcowego głosowania</b>	Alexandra Dobolyi, Árpád Duka-Zólyomi, Milan Horáček, Jaromír Kohlíček, Jaime Mayor Oreja, Erik Meijer, Pasqualina Napoletano, Janusz Onyszkiewicz, Doris Pack, Rihards Pīks, Józef Pinior, Aloyzas Sakalas, Inger Segelström		
<b>Zastępcy (art. 178 ust. 2) obecni podczas końcowego głosowania</b>			
<b>Data złożenia – A6</b>	23.03.2005	A6-0072/2005	
<b>Uwagi</b>	...		